

“মৰমৰ সোন-তুমি শিৱ জয়ন্তিৰ উৎসৱ বহুত উল্লহ মালহেৰে পালন কৰিবা। এইটো তোমাৰ কাৰণে বহুত ডাঙৰ সুখৰ দিন, সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিবা”

প্ৰশ্ন:-কোন সকল সন্তানে নিজৰ বহুত লোক চান কৰে?লোকচান কেতিয়া হয়?

উত্তৰ:-যি সন্তানে চলি ফুৰা কৰোতে পঢ়া শুনা বাদ দিয়ে, তেওঁ লোকে বহুত লোকচান কৰে। বাবাই সদায় সদায় ইমান হীৰা ৰত্ন দি থাকে, সূক্ষ্ম টোকা দিয়ে,যদি কোনোৱাই দৈনিক নুগুনে তেতিয়া লোকচান হৈ যায়। পৰীক্ষাত ফেল হৈ যায়, স্বৰ্গৰ সাম্ৰাজ্য হেৰুৱাই দিব। পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব।

গীত:- ৰাতিৰ পথিক ভাগৰি নাযাবা।

ঔম শাস্তি। এইটো ৰাতি আৰু দিন মানুহৰ কাৰণে হয়। শিৱবাবাৰ কাৰণে দিন আৰু ৰাতি নহয়। এইটো তোমালোক সন্তান সকলৰ বাবেহে,মানুহৰ কাৰণে। ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি ব্ৰহ্মাৰ দিনৰ বুলি কোৱা হয়।শিৱৰ দিন,শিৱৰ ৰাতি এনে দৰে কেতিয়া কোৱা নহয়।মাথো এক ব্ৰহ্মা বুলিও কোৱা নহব। এজনৰ ৰাতি নহয়। কোৱা হয় ব্ৰাহ্মণৰ ৰাতি তুমি জানিলা এতিয়া ভক্তি পথৰ অন্ত হব- লগতে অতি অন্ধকাৰৰ অন্ত হব। বাবাই কয়- মই তেতিয়া আহো যেতিয়া ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি হয়। তুমি এতিয়া ৰাতিপূৰাৰ ফালে গৈছা। যেতিয়া তুমি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হলাহি তেতিয়া তোমাক ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱা হয়।ব্ৰাহ্মণৰ ৰাতি পূৰ্ণ হৈ দেৱতাৰ দিন আৰম্ভ হব। ব্ৰাহ্মণেই দেৱতা হবগৈ। এই যজ্ঞৰ পৰা বহুত সলনি হব।পুৰণী দুনিয়াখন সলনি হৈ নতুন হব।কলিযুগ হল পুৰণা যুগ, সত্যযুগ হল নতুন যুগ। আকৌ ত্ৰেতা ২৫ শতাংশ পুৰণা, দ্বাপৰ ৫০ শতাংশ পুৰণা। যুগৰ নামেই সলনি হৈ যায়। কলিযুগক সকলোৱে পুৰণী দুনিয়া বুলি কয়। ঈশ্বৰ বুলি পিতাক কোৱা হয়, যি ঈশ্বৰীয় ৰাজ্য স্থাপনা কৰে। বাবাই কয় মই কল্প কল্পৰ সংগম যুগত আহো।সময় হলে লাগে নহয়। এনেকৈ এক ছেকেণ্ডৰ কথা কিন্তু বিৰ্কম বিনাশ হবলৈ সময় লাগে কিয়নো আধাকল্পৰ পাপ মুৰৰ ওপৰত আছে। বাবাই স্বৰ্গ ৰচনা কৰিছে গতিকে তেন্তে তুমি স্বৰ্গৰ মালিক হবা। কিন্তু মুৰৰ ওপৰত পাপৰ বোজা আছে সেইবোৰক আঁতৰাবলৈ সময় লাগে। যোগ কৰিব লাগিব। নিজকে আত্মা বুলি বুজিবা। আগতে যেতিয়া বাবা বুলি কোৱা হৈছিলে তেতিয়া দেহিক পিতাৰ স্মৰণ আহিছিলে।এতিয়া বাবা বুলি কলে বুদ্ধি ওপৰ ফালে যায়। দুনিয়াখনত আন কাৰোৱেই বুদ্ধিত এই কথা নাহে যে আমি আত্মা আত্মিক পিতাৰ সন্তান হয়। আমাৰ পিতা শিক্ষক গুৰু তিনি জনেই আত্মিক হয়।স্মৰণো তেওঁকে কৰা হয়। এইটো হল পুৰণা দেহ, ইয়াকে কি সজাবা। কিন্তু অন্তৰত বুজি পোৱা যে আমি এতিয়া বনবাসত আছো। সসুৰ ঘৰলৈ নতুন দুনিয়া খনলৈ যাম। অন্তিম সময়ত একো নাথাকিব। দুনাই আমি গৈ বিশ্বৰ মালিক হম। এই সময়ত গোটেই দুনিয়া যেনেকৈ বনবাসত আছে, ইয়াত একো থোৱা নাই, একো নাই। যেতিয়া সসুৰ ঘৰ আছিলে তেতিয়া হীৰা-অলংকাৰ মহল আছিলে। মাল-থাল আছিলে। এতিয়া দুনাই পিতাৰ ঘৰৰ পৰা সসুৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব। এতিয়া তুমি কাৰ ওচৰলৈ আহিছা। কবা বাপদাদাৰ ওচৰলৈ। বাবাই দাদাত প্ৰবেশ কৰিলে, দাদা হল ইয়াৰে ৰাসী। গতিকে বাবা দাদা দুইজন যুগ্ম হয়।পৰমপিতা পৰমাত্মা পতিত পাৰন হয়। তেওঁৰ আত্মা যদি কৃষ্ণৰ মাজত থাকিলে হলে, তেওঁ জ্ঞান শূন্য হেতেন তেতিয়া কৃষ্ণকো বাপদাদা বুলি কলে হেতেন। কিন্তু কৃষ্ণক বাপদাদা বুলি কলে শোভা নাপায়। ব্ৰহ্মাকে প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা হয়। পিতাই বুজালে যে এই ৫ হাজাৰ বৰ্ষৰ চক্ৰ হয়। তুমি সন্তানে প্ৰদৰ্শনীত যেতিয়া দেখোৱা তেতিয়া তাত এইটো লিখি দিবা যে আজিৰ পৰা ৫ হাজাৰ বৰ্ষৰ আগতেয়ো আমি এই প্ৰদৰ্শনী দেখোৱাইছিলো আৰু বুজাইছিলো যে বেহদৰ পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ প্ৰাপ্তি কেনেকৈ লব পাৰি। আজিৰ পৰা ৫ হাজাৰ বৰ্ষৰ দৰে দুনাই আমি ত্ৰিমূৰ্তি শিৱৰ জয়ন্তি পালন কৰিছো। এই কথা জৰুৰ

লিখিবা। এইকথা বাবাই নিদেশ দি আছে, সেই মতে চলিবা। শিৱ জয়ন্তিৰ তৈয়াৰি কৰিবা। নতুন নতুন কথা দেখি মানুহে আঁচৰিত হব। ভালকৈ আকৰ্ষিত হব লাগে। আমি ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ জয়ন্তি পালন কৰো। বন্ধ দিয়ে। শিৱ জয়ন্তিৰ বন্ধ চৰকাৰী হয়। কোনোৱাই কোনোৱাই কৰে, কোনোৱাই নকৰে। এইটো তোমাৰ বহুত ডাঙৰ দিন হয়। যেনেকৈ খ্ৰিষ্টিয়ান সকলে খ্ৰিষ্টমাছ পালন কৰে। বহুত সুখ কৰে। এতিয়া তোমালোকে এই সুখ পালন কৰিব লাগে। সকলোকে কবা যে আমি বেহুদ পিতাৰ পৰা প্ৰাপ্তি লৈ আছো। যি জানে তেওঁ সুখ পালন কৰিব। কেন্দ্ৰত সকলোৰে নিজৰ মাজত লগ পাব। ইয়ালৈ সকলো আহিব নোৱাৰে। আমি জন্ম দিন পালন কৰো। শিৱবাবাৰ মৃত্যু হব নোৱাৰে। যেনেকৈ শিৱবাবা আহে তেনেকৈ গুচি যাব। জ্ঞান পুৰা হৈ গল। যুদ্ধ আৰম্ভ হব। শেষ এওঁৰ নিজৰ দেহো নাই। তোমালোক সন্তান সকলে নিজকে আত্মা বুলি বুজি দেহী অভিমানী হোৱা, ইয়াত যত্ন লাগে। সত্যযুগত হলে আত্মা অভিমানী হৈ থাকে। তাত অকাল মৃত্যু নহয়। ইয়াত বহি থাকোতেই কাল আহি যায়, হাৰ্টিফেল হৈ যায়। কব ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা। কিন্তু ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা নহয়। তুমি কবা বিধিৰ বিধান। ড্ৰামাত এওঁৰ অভিনয় এনেকুৱাই আছিলে। এতিয়া হল লোহৰ যুগ, নতুন দুনিয়াখন হল সোণৰ যুগ। সত্যযুগত মহলত কিমান হীৰাৰে সজোৱা হৈছিলে। বহুত ধন আছিলে। কিন্তু তাৰ পোৱা হিচাপ নাই (বৰ্ণনা)। কিছু ভূমিকম্প আদিত ভাগি গল, তললৈ গুচি গল গতিকে এই কথাবোৰ বুদ্ধিৰে কাম লব লাগিব। এই কথাবোৰ বুদ্ধিৰ বাবে। তোমাৰ বুদ্ধি ওপৰলৈ গুচি গল। বচয়তা জনক জানিলে ৰচনা খনকো জানি গলা। গোটেই সৃষ্টিখনৰ ৰহস্যক বুদ্ধিত আছে। ড্ৰামাত উচ্চতকৈ উচ্চ হল ভগৱান। তাৰ

পিছতহে ব্ৰহ্মা বিষয় শংকৰ এই তিনি জনৰ বিষয়ে কবা। কি কি অভিনয় আছে? জগত-অশ্বাৰ কিমান ডাঙৰ মেলা হয়। জগত অশ্বা- জগত পিতাৰ কি সম্বন্ধ আছিলে। এইটো কোনেও নাজানে কিয়নো এইটো গুপ্ত কথা হয়। মা এওঁ পুত্ৰী হয়, তেওঁ আছিলে তুলি লোৱা সন্তান এই কাৰণে চিত্ৰও এওঁ বনোৱা হৈছিলে। তেওঁক জগত অশ্বা বুলি কোৱা হয়। ব্ৰহ্মাৰ পুত্ৰী সৰস্বতী। যদিও মা উপাধি দিয়া হৈছিলে কিন্তু পুত্ৰী হয়। সত্য কথা কোৱা হৈছিলে ব্ৰহ্মাকুমাৰী সৰস্বতী। তুমি এওঁক মা বুলি কৈছিল। ব্ৰহ্মাক মা বুলি কলে শোভা নাপায়। এই কথা বুজি পালে আৰু বুজাবলৈ বুদ্ধি বহুত শুদ্ধ হব লাগিব। এইটো গুপ্ত কথা। তুমি যাৰে মন্দিৰত হলেও গলে তেওঁৰ বিষয়ে জানি লবা। গুৰু নানকৰ মন্দিৰত গলে সোনকালেই কব পাৰিবা এওঁ কেতিয়া আহিছিলে আকৌ কেতিয়া আহিব। তেওঁ লোকে একো নাজানে কিয়নো কল্পৰ আয়ুস দীঘল কৰি দিলে। তুমি বৰ্ণনা কৰিব পাৰিবা। বাবাই কয় চোৱা মই তোমাক কেনেকে পঢ়াইছো? কেনেকৈ আহো? কৃষ্ণৰ কোনো কথা নাই। গীতা অধ্যয়ন কৰি থাকে, কোনোৱাই ১৮ অধ্যায় শ্ৰৱণ কৰে তেতিয়া তেওঁৰ কিমান মহিমা হৈ যায়। এক শ্লোক শুনাৰ তেতিয়া বাহ বাহ বুলি কব। এওঁ দৰে মহাত্মা যেন কোনো নাই। আজিকালি ৰিদ্ধি-সিদ্ধিও বহুত আছে। জাদুৰ খেল বহুত দেখোৱাই। দুনিয়াত বহুত ঠগ আছে। বাবা তোমাক কিমান সহজে বুজায় কিন্তু পঢ়োতা সকলৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। শিক্ষকে সদায় একে ধৰণেৰে পঢ়াই কোনোৱাই নপঢ়িলে ফেল হৈ যাব। এইটোও হোৱাটো আৱশ্যক হয়। গোটেই ৰাজধানীখন স্থাপনা হৈছে। তুমি এই জ্ঞান স্নান কৰি, জ্ঞানৰ পানীত ডুব পাৰি পৰিস্থানৰ পৰী অৰ্থাত স্বৰ্গৰ মালিক হৈ যাব। দিন ৰাতি সমান পাৰ্থক্য আছে। তাত তত্বও সতৌপ্ৰধান হোৱাৰ বাবে দেহও সঠিকৈ হয়। স্বাভাৱিক সৌন্দৰ্য্য থাকে। সেই খন হল ঈশ্বৰৰ স্থাপনা কৰা ভূমি। এতিয়া আসুৰি ভূমি। স্বৰ্গ নকৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। এতিয়া তোমাৰ বুদ্ধিত ড্ৰামাৰ আদি মধ্য অন্তৰ ৰহস্য আছে, নম্বৰ অনুসৰি পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি। বাবাই কয় ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। সন্তান সকলে (জী) নতুন নতুন স্থানত চক্ৰ লগাবলৈ যায়। যদি ভাল মাতৃ আদি আছে তেনেহলে সেৱাটো ভালকৈ গঢ়িব লাগে। কেন্দ্ৰত কোনো নাহিলে তেতিয়া হলে নিজৰে লোকচান কৰে। কোনোৱাই পঢ়িবলৈ নাহিলে তেতিয়া লিখিব লাগে। তুমি নপঢ়া গতিকে বহুত লোকচান হয়। সদায় গুপ্ত টোকা উলায়। এইবোৰ হল হীৰা

ৰঙ্গ, তুমি নপঢ়িলে ফেল হৈ যাব। ইমান উচ্চ স্বৰ্গৰ সাম্ৰাজ্য হেৰুৱাই দিবা। মুৰুলীখন গতিকে সদায় শুনিব লাগে। এনেকুৱা জন বাবাক এৰি দিলে মনত ৰাখিবা, ফেল হৈ যাবা, দুনাই বহুত কান্দিব লাগিব। তেজৰ চকুপানী বৈ যাব। পঢ়াটো কেতিয়াও বাদ দিব নালাগে। বাবাই দৈনিক বহি Register book চায়। কিমান জনে দৈনিক আহে। নহা সকলক পুনৰাই সাৱধান কৰি দিব লাগে। শ্ৰীমতে কয় নপঢ়িলে পদ ভষ্ট হৈ যাব। বহুত নুকচান হব। এনে ভাৱত পঢ়া লিখা কৰা- তেতিয়াহে তুমি স্কুল খনক ভালকৈ গঢ়িব পাৰিবা। এনেকৈ নহয় কোনোৱা নাহিলে এৰি দিলা। শিক্ষকক চিন্তা হব লাগে যে আমাৰ ছাত্ৰ সকলে বেছিকৈ পাছ নহলে সন্মান যাব। বাবাই লিখিও যে তোমাৰ কেন্দ্ৰত সেৱা কম চলে, হয়তু তুমি শুই থাকা। ভাল বাৰু :

ধাৰণা:-

১ এই পুৰণী দেহক সজাব নালাগে। বনৰাসত থাকি ঘৰলৈ যাবলৈ তৈয়াৰী কৰা।

২ জ্ঞান স্নান সদায় কৰিবা। কেতিয়া পঢ়াটো বাদ নিদিবা।

বৰদান:-জ্ঞান আৰু যোগৰ শক্তিয়ে মায়াৰ শক্তিৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ মায়াজীত, জগতজীত হোৱা:-

দুনিয়া খনত বিজ্ঞানৰ শক্তি আছে, ৰাজ্যৰ শক্তি আছে আৰু ভক্তিৰো শক্তি আছে কিন্তু তোমাৰ ওচৰত জ্ঞান আৰু যোগৰ শক্তি আছে। এইটো সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ শক্তি হয়। এই যোগবলেৰে মায়াৰ ওপৰত সৰ্ব কালৰ বাবে বিজয়ী হবা। এই বলৰ আগত মায়াৰ শক্তিও একো নহয়। মায়াজীত আত্মাই কেতিয়া সপোনটো পৰাজয় হব নোৱাৰে। তেওঁৰ সপোনও শক্তিশালী হব। গতিকে সদায় এই স্থিতি ৰাখিবা যে যোগ বলৰ থকা আত্মা হওঁ সদায় বিজয়ী হওঁ আৰু বিজয়ী হৈ থাকিম।

শ্লোগান: কৰ্ম কৰি কৰ্মৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হৈ থকাই পৰী হৈ যোৱা।

মাতৃশ্ৰী মধুৰ মহাবাক্য

গীত নয়ন হীন জনক পথ দেখুৱাই দিয়া প্ৰভু.. এতিয়া এই যি সকল মানুহে গীত গায় যে নয়নহীন জনক পথ দেখুৱা, সেইটো হল পথ দেখোৱাটো এক পৰমপিতা হয়, সেই গতিকে পৰমাত্মাক কোৱা হয় আৰু যি সময়ত কোৱা হয় প্ৰভু পথ দেখোৱা তেতিয়া হলে মানুহক পথ দেখোৱাবলৈ পৰমাত্মাই নিজেই নিৰাকাৰ ৰূপৰ পৰা সাকাৰ ৰূপলৈ নিশ্চয় আহিব লাগিব, সেই কাৰণে স্কুল ভাৱত কব, নহাকৈ কেনেকৈ কব। এতিয়া মানুহ যি সকলে দোমোজাত পৰি আছে, তেওঁ লোকক পথ দেখোৱাব লাগে এই কাৰণে পৰমাত্মাক কোৱা হয় নয়নহীন সকলক পথ দেখোৱা প্ৰভু.. এই কথাকৈ নাওঁৰীয়া বুলি কোৱা হয়, যি সিপাৰত অথবা এই ৫ তত্বৰ যি আছে ইয়াৰ পৰা পাৰ হৈ সিপাৰে অৰ্থাত ৫ তত্বৰ পৰা পাৰ হৈ যি ৬ তত্বৰ অখন্ড জ্যোতি মহতত্ব আছে তালৈ লৈ যাব। গতিকে পৰমাত্মাও যেতিয়া সিপাৰ পৰা এই পাৰলৈ আহিব তেতিয়াহে লৈ যাব। গতিকে পৰমাত্মাকও নিজৰ ধাম এৰি আহিব লগাত পৰিব, তেতিয়াহে পৰমাত্মাক নাওঁৰীয়া বুলি কব। তেওঁ আমাক নাওঁখনক (আত্মা ৰূপী নাওঁখনক) পাৰলৈ লৈ যাব। এতিয়া যি পৰমাত্মাৰ লগত যোগ ৰাখে তেওঁক লগত লৈ যাব। বাকী যি বাচি থাকিব তেওঁ ধৰ্মৰাজৰ শাস্তী খায় পিছত মুক্তি হব।

২ কাঁইটৰ দুনিয়াৰ পৰা বলা ফুলৰ ছাঁ লৈ, এতিয়া এই আমন্ত্ৰণ কেৱল পৰমাত্মাৰ কাৰণে কৰি আছে। যেতিয়া মানুহৰ অতি দুখ হয় তেতিয়া পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে, পৰমাত্মা এই কাঁইটৰ দুনিয়াৰ পৰা লৈ বলা ফুলৰ ছাঁলৈ, ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে জৰুৰ সেই খনও কোনো এখন দুনিয়া হয়। এতিয়া এই

কথা মানুহে জানে যে এতিয়া যি সংসাৰ আছে সেইখন কাঁইটৰে ভৰি আছে। যি কাৰণে মানুহ দুখ আৰু অশান্তিক পায় আছে আৰু দুনাই ফুলৰ দুনিয়াখনক মনত পেলায়। গতিকে নিশ্চয় সেইখনো দুনিয়া কেতিয়াবা আছিলে যি দুনিয়াৰ সংস্কাৰ আত্মা সোমায় আছে। এতিয়া এই কথা আমি জানিলো যে দুখ অশান্তি এই সকলো কৰ্ম বন্ধনৰ হিচাব-কিতাব। বজাৰ পৰা সাধাৰণ লোকলৈকে প্ৰতি জন মানুহে এই হিচাবত জড়িত হৈ আছে এই কাৰণে পৰমাত্মাই নিজেই কয় এতিয়াৰ সংসাৰ খন কলিযুগ হয়, গতিকে এই সকলো কৰ্মবন্ধনৰ খেল হয় আৰু আগতে সংসাৰ সত্যযুগ আছিলে যিখনক ফুলৰ বাগিছা বুলি কোৱা হৈছিল। সেইখন কৰ্ম বন্ধনৰ পৰা মুক্ত দেৱী দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিলে, এতিয়া নাই। এতিয়া আমি যিটোক জীৱনমুক্তি বুলি কওঁ তাৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে আমি দেহৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকো, তেওঁ লোকৰ কোনো দেহৰ অনুভৱ নাছিলে, কিন্তু দেহত থাকিও দুখ প্ৰাপ্ত কৰা নাছিলে, কোৱা হয় তাত কোনো কৰ্ম বন্ধনৰ কথা নাই। তেওঁ লোকে জীৱন লয়, জীৱন এৰোতে আদি মধ্য অন্ত সুখ প্ৰাপ্ত কৰিছিলে। গতিকে জীৱন মুক্তিৰ অৰ্থ হল জীৱনত থাকিও কৰ্মতীত, এতিয়া এই গোটেই দুনিয়া ৫ বিকাৰৰ জালত পৰি আছে, ধৰিলোৱা ৫ বিকাৰৰ পুৰা পুৰা বাস আছে, কিন্তু মানুহৰ ইমান শক্তি নাই যে এই ৫ বিকাৰক জয়ী হব পাৰিব, গতিকে পৰমাত্মাই নিজেই ৫ ভূতৰ পৰা এৰোৱাবলৈ আৰু ভবিষ্যৎ প্ৰাপ্তি দেৱী দেৱতা পদ প্ৰাপ্ত কৰাই। ভাল বাৰু : ঔমশান্তি।